

А на сѣверъ какво виждаме?

Цѣль лабиринтъ отъ планини.

Огражденския масивъ, настѣченъ тѣй разнообразно и красиво. Пиринъ — скризалище на българскитѣ хайдути, която сте възпѣвали, може би, и вие съ крѣсливитѣ си гласчета.

«Много си Пиринъ хубава! . . .»

Сингелъ планина се слива незабѣлѣзано съ нея, източна съсѣдка на Бѣласица прѣзъ Струма. Тѣ образуватъ Рупелското дефиле. Запитайте вашитѣ близки, роднини и познати, съ какво е прочуто? Ще ви отговорятъ: «Съ постоянния суровъ и силенъ вѣтъръ».

Ами на западъ?

Виждаме лека синя сѣнка опрѣла горния си рѣбъ въ разнищени мъгли. Това е Кожухъ. Свидѣтель на люти битки, тая планина ще служи на вѣчни врѣмена за споменъ на нечувани геройства и българска издържливостъ.

Това голѣмо синьо пятно, що така мрачно ни поглежда е Дойранското езеро.

Вие сте чували и за Дойранъ. Тука бѣсътъ на чугуненитѣ чудовища не можѣ да сподави зова на нашитѣ братя роби: «Куражъ и ние ще бждемъ спасени!»

Илия Иванчевъ.

Моето букварче.

Имамъ новичко букварче —	То е пълно съсъ картинки,
Толкозъ менѣ стига;	Съ пѣснички, съ четивца,
То е моето другарче,	Съ пословици и гатанки —
То е мойта книга.	Полезни за дѣца.

Отъ тази книшчица свещенна
 Черпя ази знане;
 Съ наука, макаръ и скромна,
 Буди в' менѣ съзнание . . .